

Mennyire vagyok telítve a Lélekkel?
Az én életemben megtestesül-e az Isten?

Sokan azt gondolják, hogy Jézust elfogadni csak örömet jelent. Aki igent mond Jézusra, annak vállalnia kell az azzal járó megbélyegzést is. Kockára kell tenni érte a jó hírét is.

Minden id k kereszténye csak így vállalhatja Jézust: ha kockáztat érte. Vállalnunk kell érte sok minden mást. Például a lenézést, a szegyént. Csak így lehet igazán a miénk és így adhatjuk Öt másoknak.

Milyen megbélyegzés ért már Jézusért?

Jézus neve megment, az önközpontúságtól, és a magunknak élést l. Ily módon ugyanis az evilág fiai élnek. Jézus úgy akar megmenteni az evilág szellemét l, hogy fizikailag ugyan a világban hagy minket, életformánk szerint azonban kiválaszt onnan, hogy már az Ő életét: az odaadott életet éljük. Ez a másokra figyel , a másoknak odaadott életet jelenti. Ez a másokra figyel , a másoknak odaadott élet lesz az embereket összekapcsoló, ez lesz szeretetközösségeket formáló. Ennek nyomán jelenhet meg a Földön – akár emberiség méreteiben is – az Isten élete. Jézus az imént leírt megmentését hozta közénk.

Hagyom-e magam megmenteni Jézus által?
Mit l kellene Jézusnak legsürg sebben megszabadítani engem?
Imáimban könyörgök-e ezért a szabadításért és akaratomat ebbe az irányba feszítem-e?

Az igaz ember: Isten akaratát felismer és megtev . Isten csak úgy tudja végrehajtani eredeti tervét, ha van ráfigyel és vele azonosuló ember, aki végrehajta azt, amit megálmodott róla.

Isten csak az rá figyel és az akaratát megtev emberrel tudja építeni Országát.

Milyen hamar eltanulja az ember a világban eligazodás játékszabályait! A kisgyerek még oly aranyos, de ma már tíz éves korára rafinált felnőtt lesz. Már ami érdekeinek kimódolását illeti. Kés bb még jobban tudja, hogy hogyan kell átsiklani a kényes pontokon, hogyan kell semmit sem kockáztatva és minimális energiát befektetve hamar el re jutni. Az önzés nemcsak polgárjogot nyert, hanem egyeduralmat. Még fölényes és önelégült mosoly is kíséri ezt a másokat lekörözést, sokszor másokat átejtést.

Aki kilóg a sorból, az Istenhez igazodik, s t mindenkifelett Istenhez igazodik!

Amikor ma gyakran panaszkodunk, hogy milyen rossz a világ, ez azért van, mert nagyon kevés az Istennek tetsz ember. Sajnos az ember másnak akar tetszeni és nem Istennek. Olyan embereknek engedelmeskedik gondolkodás nélkül, akik az ellenkez jét teszik annak,

amit Isten akar. Így nem az Isten akarata valósul meg a világban, hanem annak ellentmondó, vagyis a sátáni terv. Hiába imádkozzuk, hogy „jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod”, ha közben nem az akaratát tesszük.

Az igaz ember az a csatorna, amelyen keresztül belezuhog a világba az Isten akarata.

Már a teremt így tervezte, Jézus ezt még hatékonyabbá igyekezett tenni: minden ember a Szentlélekbe merítetten éljen. Más szóval ez azt jelenti, hogy a Szentlélek bennünk legyen, mi a Szentlélekben és mindez egyre teljesebben történjen. Akkor fog megújulni a Föld színe, ha egyre több ilyen ember népesíti be. A Szentlélekbe merített emberek úgy gondolkodnak, úgy éreznek és úgy tesznek, mint az Isten. Az ilyen emberek között áramlik az Isten-szeretet élete.

Aki id t szán arra, hogy a csendben éppúgy, mint az események sodrában figyelje Isten jeleit, kutatva Isten akaratát és életében ezt meg is valósítja, az másokkal is közölni fogja Isten szándékát.

Az Isten szavát hirdet nem építhet szavaiból légvárakat. Neki a súlyos valóságot kell hirdetnie. A valóság nagyszer ségét is. Meg annak mérhetetlen komolyságát is.

Igaz ember vagyok-e?
Kutatom-e Isten akaratát?

Lehetek-e igaz ember, ha az Istenre nem figyel nek engedelmeskedek?

VINCZE GABRIELLA

HOZZÁSZÓLÁS ORGANIKUS / SZINERGIKUS BOKOR TÉMÁBAN

Ma reggelire a bölcsek követ rendeltem a szobaszervizt l. Sajnos, hiába. Nem jött, nem hozta. A kigondolom, kimondom és megtörténik - ez a mesék birodalma. A mai napra azt a feladatot kaptam, hogy továbbgondoljam és kimondjam. Mit? Náczi írását.

Organikus - ez a mai kulcsszavunk.

Mit jelent ez, akkor, ha nem a szótárakat, hanem józan eszünket vesszük el , azt használjuk? Csak annyit, hogy néhány bokros, életvitel-szer dologra, amire valaha nemet mondtunk, mostantól igent mondunk. És fordítva. Náczi ezt úgy fogalmazta, hogy a megtartó és a gátló

elemeket szét kell választani.

Miért tesszük ezt? Meghasonlottunk, szembeköpjük magunkat, valamikori eszményeinket, sárba tiporjuk és megrugdossuk elveinket? Valamikor írtam egy tanulmányt organikus mátrix címen. Mára már az a tanulmány elavult. Mi az, ami ezt mondhatja velem? A tapasztalataink, a tapasztalataink kiértékelése. Náczi többoldalas indítása éppen erre visz ma minket. Hosszú évek óta ez a KVT az, ami választ kereshet a jövővel és a múlttal kapcsolatban megalapozottan feltehető és feltenni szükséges kérdésekre.

Mik azok, amikre valaha nemet mondtunk, és most eljött az ideje a felülbírálatnak? Nem az alapelveink ezek, hanem bizonyos elveink és gyakorlatunk. Pontosabban is fogalmazhatnám: a bénító elveink és ebből következő bénító gyakorlataink.

A magam számára év elején megfogalmaztam, hogy mi a Bokor. A Bokor autonóm közösségek strukturált hálózata. A Bokor egészét a bokorközösségek tagjai alkotják. Bokorközösség tagja lehet mindenki, aki a názáreti Jézus evangéliuma alapján az Örömhír megismerésére, megélésére és továbbadására teszi fel az életét.

Az, hogy organikus-e vajon egy strukturált, autonóm közösségekben álló hálózat, nem evidens. Az autonóm közösségek önmagukban - talán azoknak tekinthetők.

Az, ami nem organikus, szerves, sőt: étellel teli, az békés, vagy csökkent funkcionális. A diagnózis nem elég, terápia is kellene. Hol vannak a tünetek? Melyek ezek?

Számos napon át sokféle írással készültem. Végigvettem Náczi pontjait, ki akartam térni a kulcsmondatokra, hogy jól kapcsolódjak a szöveghez. Aztán a félkész termékeket elvettem, és más alapokon újra- és újrakezdttem. Bátorság nélkül nem érdemes. A mostani bátorságot Jozsóval való keddi beszélgetésünkben merítettem.

Ne kövessük el tovább magunkkal, se a harmadik-negyedik generációval azt a hibát, (azokat a hibákat), amit velünk elkövetettek, és amiket mi elkövettünk. A Bokor, ahogy a társadalom is, férfiak által dominált. Piarista szerzetes tanár alapítónk – Jézus nyomán - a 20-50 év közötti férfiakban látta elsősorban a halászterületet, elég volt, ha a feleségek szíve a Bokorban dobogott. Gyerektábor? Pótcselekvés. Mi ezt nem tudjuk, csak a Regnum. Keresztel? Majd felnőttkorban. Bokorgyerekekben a kisközösség? Hozott külső anyagból kell dolgozni, nem a sajátból, másokért, nem magunkért kell élnünk. A különböző életjelenségekkel való foglalkozás káros növekedés. Nem tudom a terjedelmi és az időkorlátok miatt árnyalni a képet.

Az idő nem magunkra, összejárásokra, barátkozásokra, közös dolgainkra kell fordítani, hanem másokért, kifelé kell élnünk. Elfogadtuk, megszoktuk. Most, ennyi évtized után pedig kedvetlenek vagyunk. Gyerekeink és

unokáink közül sokan nincsenek velünk. Jó emberek lettek, de a számunkra fontos felismert igazságok, a közösségi élet, az életbevágó dolgok nem részei az életüknek. Nem lehetünk érzéketlenek erre a fájdalomra, ami mindnyájunkat gyötör. Nem mehetünk tovább az úton rezzenéstelen arccal, és azzal a biztos tudattal, hogy de nekünk akkor is igazunk van, volt és lesz.

Náczi biztos hagyja időt majd arra ezen a találkozón, hogy sokan sokféle módon kifejtsek, miért egyoldalú ez a beállítás. Zene lesz füleimnek, hiszen tudom, hogy maga, Gyurka bácsi hányszor ugrotta át saját árnyékát is, mutatott hihetetlen gondolati és tartalmi fejlődést saját magához képest az évtizedek alatt. Megismerte és értékelte a házasság és családos tapasztalatokat, legyenek azok saját tapasztalatai, vagy másoké. Hajlandó volt szembenézni hosszú élete során a felmerült kérdésekkel, és elveinek feladása nélkül azt mondani, hogy: - „akkor ezt még nem így láttam”.

Legfontosabbnak gondolom ma, hogy ebben vegyünk példát róla, és kövessük. Jó tíz éve próbálkoztunk már ezzel. 1972-ben piarista szerzetes tanár Alapítónk a Bokor felépítését ágakba szervezte. 12 közösségvezető alkotott egy ágat. Az ágakat az életviszonyok változása megtépázta, csonkolta, felbomlással fenyegette. Az átrendezett szerkezet átalakítását ekkor - organikus alapon - az egymással kapcsolatban lévő közösségekben a régiókba szerveztük. Ennek már tíz éve is van talán. A régiók működnek is, nem is. Fúziók sora indult meg. Most megint változás előtt állunk. Mernünk kell változni és változtatni.

Felértékeljük ezért ma számunkra a múltban és a jelenben együtt gondolkodók tapasztalatainak szerepét és jelentőségét. Ez az a hozzáadott érték, amire támaszkodhatunk. Örüljünk eredményeinknek, tartsuk számon őket, mert ebből méríthetünk energiát.

Ami nem ment, az lehet, hogy nem az akarás, az elkötelezettség, az odaadottság hiányából fakad/fakadt, és nem is bűn, mulasztás, hanyagság vagy hiba következménye. Szerepe van azoknak a körülményeknek és hatásoknak, amiknek a Bokor ki volt téve az ötvenes évektől kezdve. A katolikus gyökérség, a neveltetés, Gyurka bácsi piarista szerzetessége és tapasztalati világa szintén átértékelésre szorul.

Mai kulcsszavunk: organikus. Nem elég, hogy egy szervezet rendezett. Még az sem elég, hogy a tagok egymással kapcsolatban állnak, kölcsönhatásban vannak. A fejlődéshez, problémáink megoldásához ez még mindig kevés. Nem vitatható el az a személyi teljesítmény, az az értékteremtés, ami nyilvánvaló és tiszteletet parancsoló, és valamennyi bokortagra jellemző. De nem itt van a lehetőségek vége: ez a kezdet.

Célként fogalmazhatjuk meg azt, hogy olyan bokrot szeretnénk, ami szinergikus, együttműködő és értékteremtő. Együttműködésünk következtében így

nagyobb teljesítmény, magasabb eredmény jön létre, mintha külön-külön cselekednénk.

Jelenleg sajnós disz-szinergikus hatások megjelenésének és érvényesülésének vagyunk a tanúi. A disz-szinergiát a szinergia ellenpólusaként értelmezem. A disz-szinergia nemcsak akadályozza az értékteremtést, hanem az elérhet vagy már elért értéket is csökkenti.

A disz-szinergia pusztító hatásának nyomán erőfeszítéseink ellenére nem növekszünk, nem fejlődünk, nem szaporodunk, hanem fogyunk. Nem volt elég a megtartó erőnk, az életerőnk. Nem volt organikus, élettel, vonzó és erős a Bokor - mint olyan.

Közösségtársaim gyerekeit, unokáit nem nagyon ismerem. Nem járunk össze. Mit csinálnak? Hogy élnek? Évente a lelkigyakorlatunkon esti beszélgetés keretében próbálok felzárkózni az aktualitásokhoz. Gyerekeik közül van, aki megbántódott. A vidék - Budapest bokorrészek kiegyensúlyozatlan jelenlétét a Bokor életében, nyilvánosságában Budapesten elegáns volt nem észrevenni, vidéken pedig toleránsnak illett mutatkozni. A vidéki fiatalokban keletkezett „én nem vagyok fontos...” érzéssel esetleg tudnánk, akarnánk kezdeni valamit?

A már elért értéket, eredményt koptató, csökkent tünet, hogy nincsenek velünk:

1. gyerekeink, unokáink, akiknek gondos nevelése mennyi energiát, odafigyelést, szeretetet igényel, igényelt.

2. azok a bokortagok által létrehozott közösségek, akik nem mernek, nem akarnak deklaráltan ide tartozni. Jellemzően papok közösségei.

Hogy viszonyulunk ehhez? Belenyugszunk. Mit csináljunk? Így jártunk. A mi autonóm közösségünk működik. Kik meg elfogyogattak. Hogy venné ki magát, beleszólásnak számítana, ha megnyilvánulnánk - gondolják, mondják sokan, sokféleképpen.

Nincs. Micsoda? Pénz. Idő. A kettő együtt. A kettő együtt egyszerre, egy időben, egy személyben. Utánamenéshez bizony lehet, hogy mindkettő kellene. Békéscsaba, Nagyoroszi nincs kihatásnyira. De mit szólnának hozzá? Illemszabályaink nem tartalmazznak ilyen elemet - átnyúlás lenne a régiók fölött, között, alatt. Inkább hadd pusztuljon.

A fogyás véleményem szerint nem első sorban növekedési, hanem bénasági kérdés. Át kell lépniük bizonyos szokásainkon, be kell vezetni új gyakorlatokat, elindítani új folyamatokat.

Bátortalan kezdeményezésünk volt ebben az évben, hogy meghívtuk a közösségvezető-képzett végzeteket egy beszélgetésre napra Pécelre. Öcsi közössége látott minket vendégül. Nagyon sok gondolattal gazdagodtam. Ismeretlen területen mozogtunk valamennyien.

Magunkra nem költünk. Higgyétek el, eléggé meglátszik rajtunk. Nem elnyös. Sírógondozáshoz bennünk elég ez a topis szerelés - mondanák azok, akik elmentek már a

Bokorból, mert „több eszük van”, mert van „magukhoz való eszük”. Jut eszembe: hiszen ez nekünk is van. Azért vagyunk itt együtt. Azért dolgozunk, gondolkozunk.

A pozitív kölcsönhatást, amit az organikus Bokornak fel kellene mutatnia, jelenlegi Bokor-szokásaink, kialakult gyakorlataink nem segítik, hanem gátolják. Tapasztalataink alapján tisztán látszik, hogy problémáink jelentős része abból ered, hogy nem foglalkoztunk eleget és kell szinten önmagunkkal. (Sajnáljuk erre az időt. Esetleg a pénzt. Esetleg egy eredeti gondolatot. Rosszul mutatott valaha a napi időelszámolásban egy ilyen tétel.) Másik része pedig doktrínáink merevségéből adódik. Ezen változtatni nem egyszer, de nem is lehetetlen. Pontosán meghatározott normarendszerünket illemszabályok foglalták össze. Ideje a tapasztalatok alapján szokatlannak tetsző, de hatékony, új gyakorlatot bevezetni, elvé tenni magunk körül a világot. Elvesszük, szinergiát létrehozó együttműködést létrehozni.

Van-e mit tenni szerény határfokunk miatt? - kérdezi a KV titkára. Hogyne lenne! Vannak tapasztalataink, és vannak olyan mérföldköveink a múltból, amire támaszkodhatunk. Ilyen pl. Bajnok Dani korábbi eladása, ami továbbgondolásra érdemes.

Szent teheneinket ne kerüljessük tovább, használjuk józan eszünket. Ennek egyik első jele, ha szakítunk azzal az elmélettel és gyakorlattal, miszerint a fiataljaink majd maguktól tagozódnak be a Bokorba. Tudhatnánk, semmi sem megy magától, ami fontos, vagy értékes. Mindent tegyünk meg annak érdekében, hogy kedvük legyen benne élni. Nincs olyan szervezet, amelyik megengedné magának azt a luxust, hogy a fiataljaival nem foglalkozik. Mi se legyünk ilyenek. Látszik a tapasztalatokból, hogy nagyon fontos:

1. a kisgyerekeknek a gyerekközösségek létrehozása, ugyanakkor

2. fiataljaink számára a Bokor gyerekeiből létrehozott kisközösség vezetése

3. közösséglétrehozási gyakorlatban a Bokor-gyerekek elnyitva élvezenek - amíg van bokorgyerek, azokat kell közösségbe hívni,

4. a nyári gyerektáborok gyakorlatának visszaállítása projektszerű módon, - Rauscher Anna közösségének javaslata alapján

5. közösségvezető-képzett végzetek utógondozása, támogatása

6. Tanos Andris panasza: nincs hova hívni az egyetemista társakat - a KV hozzon létre ilyen helyet az érintettek bevonásával.

Folytatni kell azt az idején elkezdett gyakorlatot, melynek során a különböző korcsoportú gyerekek foglalkozásokon, beszélgetéseken vesznek részt.

A nagyszülői tevékenység újraértelmezésre szorul,

1. unokáinkért is felelősek vagyunk, másképp, mint szülőként.

2. az organikus bokorban unokának kell tekinteni minden bokorgyereket, ha nagyszülői korban vagyunk.

3. meg kell találni a fiatalok közösségi találkozóinak zavartalanságát biztosító tevékenységeket a gyerekekkel, igény felmerülése esetén.

A nagyszül i tevékenység újraértelmezésre szorul, és emellett a szül i is - ha úgy gondolják. Projektszer m ködésre térésre van szükség, ahol ez indokolt - Cs. Robi el adásának és Rauscher Anna közösségének második díjat ér tanulmánya alapján.

Projektszer a m ködés: ha egy adott feladat elvégzésére irányul. Van kezd id pont, és van a befejezésnek határideje. A feladat teljesítésekor a feladatot vállaló felszabadul. Rauscher Anna közössége felvázolta azt a lehet séget, hogy valaki csak egy adott feladatra kötelezi el magát, nem érzi alkalmasnak magát arra, hogy élethosszig tartó közösségvezetést vállaljon. De szívesen dolgozik belátható id keretben. A gyerektáborok éppen ilyen projektszer feladatok.

Cselekv nap - Tájékban

Régiós és közösségi nyilvántartás. Kapcsolat- és bizalomépítés. Nem biztos, hogy csak a régiók fúziója hozhat megoldást az elöregedett, vagy elnéptelenedett régiók problémájára.

Van célunk. A názareti Jézus evangéliuma alapján az Örömhír megismerése, megélése és továbbadása autonóm tanuló kisközösségek strukturált hálózatában, szinergia elérésének biztosításával.

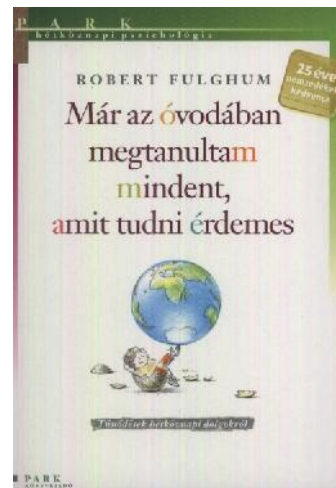
Végezzünk szent teheneinkkel, azokkal a szokásainkkal, melyek bezárnak minket az autonóm kisközösségi létbe, és nem engedik élni a normális, fejl d , étellel és örömmel teli organikus bokor mindennapi, de nem közönséges életét.

MÁR AZ ÓVODÁBAN MEGTANULTAM MINDENT, AMIT TUDNI ÉRDEMES

Nem nagy dolgokról, csak amolyan hétköznapi kis ügyekről esik szó a kötetben: mit jelent egy szül halántékú apának, ha – a családi fészeken kirepült – gyermekei egykori Valentin napi ajándékára bukkan a könyvek mögött, s ez a – másnak jelentéktelen – bumfordian összeragasztott emlék mennyi er t adhat a bioritmus leszálló ágában. Egyszer mindent tünk függ, magunkban hordozzuk annak lehet ségét, hogy jól érezzük magunkat a hétköznapiakban, s ha már így adatott, miért ne éljünk vele?

A szerz olyan életbölcsekre hívja fel a figyelmet, amelyek alapjai már kisgyermekkorban elsajátíthatók lennének. Ha ezeket a „viselkedési szabályokat” valóban minden ember idejében megtanulná, jobbá válhatna a világ.

(FULGHUM, Robert amerikai író, unitárius lelkész, pedagógus.)

AZ ORDÍTÓZÁSRÓL...

A Csendes-óceán déli részén, a Salamon-szigeteken a bennszülöttek a favágás egy különös módját zik. Ha a fa túl nagy ahhoz, hogy fejszével vágják ki, ordítással döntik le. (Nem tudnám most hirtelen el keresni az újságcikket, de esküszöm, hogy olvastam valahol.) A varázserej favágók pirkadatkor felkúsznak a fa tetejére, és teli torokból üvöltönek egy nagyot. Ezt aztán harminc napon át minden reggel megismétlik, míg végül a fa elpusztul és magától kid l. A kiabálás állítólag megöli a fa szellemét. A sziget lakói azt mondják, a módszer eddig még mindig bevált.

Ó, micsoda naiv ártatlanság, mily elb völ en primitív szokások! Fákkel ordibálni, na persze. Micsoda primitívség! Igazán sajnálatos, hogy nem ismerik a modern technika és a tudományos gondolkodás vívmányait!

Én? Szoktam kiabálni a feleségemmel, a telefonnal és a f nyírógéppel, a tévével, az újsággal, a gyerekeimmel. Többen állítják, hogy láttak már az öklömet rázva az éggel is üvöltözni.

A szomszédom sokat kiabál az autójával, idén nyáron pedig egyszer egy egész délutánon át ordítózott egy létrával. Mi, modern, tanult, városlakó népek, kiabálunk a járm vekkel, játékvezet kkel, számlákkal, bankokkal, gépekkel - a gépekkel különösen sokat. Ez utóbbiaknak, valamint rokonainknak jut a legtöbb kiabálás.

Nem tudom, mire megyünk vele. A gépek, a tárgyak csak hallgatnak, mintha mi sem történt volna, még a rugdosás sem használ mindig. Ami pedig az embereket illeti, nos, azt hiszem, a Salamon-szigetek lakóinak igaza van. A kiabálás bizony megöli az él lények lelkét.

Furkósbotok és kövek összetörhetik a csontjainkat, de a szavak szívünket törik össze...